

314 40/13
„ВСЕСВІТНЯ БІБЛІОТЕКА“

№ 13.

ГУГО фон ГОФМАНСТАЛЬ.

СМЕРТЬ ТІЦІЯНА.

ДРАМАТИЧНА ПОЕМА

З НІМЕЦЬКОЇ МОВИ ПЕРЕКЛАД

ОСТАП ЛУЦЬКИЙ.

Львів, 1918.

ЛІННБ України ім.В.Стефаника

00711337 (M)

2009

Гуго фон Гофмансталь.

P
34615

СМЕРТЬ ТІЦІЯНА.

ДРАМАТИЧНА ПОЕМА.

З НІМЕЦЬКОЇ МОВИ ПЕРЕКЛАВ

ОСТАП ЛУЦЬКИЙ.

У ЛЬВОВІ, 1918.

ВИДАННЯ „ВСЕСВІТНЬОЇ БІБЛІОТЕКИ“ № 13.

З ДРУКАРНІ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА.

34

II
и. 616. 367

НАКЛАДОМ ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ „ВСЕСВІТ“
ЗАРЕЄСТР. СТОВАРИШЕННЯ З ОБМ. ПОРУКОЮ В БОРИСЛАВІ.

Вступна замітка.

Смерть Тіціана — смерть творця кращого світа, недоступного для людей обмежених у своїм спостереганню виключно на свої тупі змисли, дає нагоду особам з найблизшого оточення мистця застановитись над ним, у чім лежала його сила. І вони, в хвили смерті мистця, пізнають, що був се: „чародій, що цілий світ здоймав до своїх мрій“. До тих мрій, без яких „для нас пропав би всякий змисл життя“. Бо вони роблять нам се життя ціннішим і принаднішим. Бо вони, ті мрії, як той мистець: „де йдуть, де глянуть, скрізь душу, скрізь красу доглянуть“. І зневолюють людину привязуватись до життя, жити й творити нове життя, хоча-б і перед лицем самої смерті, неустрашимо.

Такий зміст невеличкої драматизованої поеми Гофманстала, якої актуальність — вічна, а нині, для нас, що переживаємо дні повстання нашого нового національного життя, над яким кружляють ластівки і круки, в повні зрозуміла.

Гуго фон Гофмансталь (псевдоніми: Льоріс, Льоріс Меліков, Теофіл Мерен) уродив ся 1874 у Відні, де перестудіювавши права і романську філологію, був довший час співробітником і видавцем журналу „Morgen“. Тепер живе під Віднем у Радаві. Як новоромантик узяв ся з першу писати поетичні драми, потім перейшов до лірики, яка в нього визначається майстерськими формами і красою добірного слова. Пізніше звернув Гофмансталь увагу на класичні драми і під впливом їх виходять з під його пера такі драми як „Der Tor und der Tod“ (Берлін, 1900); „Der Kaiser und die Hexe“ (Берлін, 1900); „Der Tod des Tizian“ (Берлін, 1901), яку отсе подаємо українському громадянству в перекладі д. Осипа Луцького. „Der Schüler“, пантоміна (1902); „Elektra“, травестія з Софокля (Берлін, 1903); „Das

kleine Welttheater oder die Glücklichen“ (Липськ, 1903). З поетичних творів його гідні занотовання „Das Märchen der 672 Nacht“ (1904), „Das gerettete Venedig“ (після Otway), „Oedipus und die Sphinx“, трагедія (Берлін, 1905); „Der weiße Fächer“, пєса (Липськ, 1907) та інші. Із писань прозою згадаємо: „Vorspiele“ (1908); „Der Rosenkavalier, musik. Komödie“; „Alkestis“, травестія з Евріпіда (1911), „Ariadne auf Naxos“, драма (Берлін, 1912).

Писали про Гофмансталя:

1. Arth. Moeller-Bruck: D. junge Wien, Берлін, 1902.

2. E. Sulger-Gebnig: Hugo von Hofmannsthal, Липськ, 1905.

3. D. Hladny: Hofmannsthals Griechenstücke, Відень, 1910,

4. Rudolf Lothar: Hugo von Hofmannsthal. „Der Lesezirkel Hottingen“, Ціпіх 1917, том IV, ст. 8.

ДРАМАТИЧНІ ОСОБИ:

ПРОЛЬОГ, паж;
ФІЛІППО ПОМПОНІО ВЕЧЕЛІО, званий ТИЦІАНЕЛЬОМ,
син Тіціяна;
ДЖЙОКОНДО;
ДЕЗІДЕРІО;
ДЖАНІНО шіснайцятьлітний прегарний хлопець;
БАТІСТА;
АНТОНІО;
ПАРИС;
ЛЯВІНІЯ, дочка Тіціяна;
КАСАНДРА;
ЛІЗА.

Час події: рік 1576-ий, в котрім помер дев'ятьде-
сятьдевятилітний Тіціан.

Місце події: тераса вілі Тіціяна коло Венеції.

ПРОЛОГ.

Пролог, паж (в рожевих панчохах і блідожовтих черетках), виходить перед завісу, кланяється чемно, сідає на сцені і спускає ноги в низ, де звичайно грає музика.

Сей твір, достойники, панї хороші,
що вам сьогодні мають виставляти,
я прочитав.

Мій друг, поет, сам дав мені його.

Я раз зійшов по сходах в нашім замку,
де висять в тиші образи старі
із гербами та гаслами палкими,
де я так мучу ся усе думками
зворушений до сліз і наче п'яний
красою цих чужих, чудових див...

Я станув перед образом Інфанта.

Він молодий помер так вчасно, нагло...

Говорять, що подібний я до нього, —

тому все радо перед ним стаю,

дивлюсь на мій кинжал і сумно

всміхаю ся, — бо й він на образі

з кинжалом — легко, сумно усміхнений...

Вечірні тіни стелять ся докола

і марить ся мені, що я Інфант,

давно вже мертвий і смутний Інфант...

Аж в тім я чую тихі, легкі кроки,

дивлюсь — до мене йде мій друг, поет.

Всміхнув ся приязно, в чоло цілує,
поважним майже голосом говорить :

„Ти сонні мрії твориш сам і граєш.
Я знаю, друже, для людей ти блазень,
Глузують з тебе і не розуміють, —
та ми, як близняки, — я — розумію“...
І усміхнувся — і тихо відійшов.
А потім дарував мені свій твір.

Се гарний твір, — хоч не такий чудовий,
як ті пісні, що нарід їх співав,
ні як дівчина гарна, усмішка дитини
та білий ясмин у дельфійській вазі...
Мені подобавсь він, бо він, як я:
Мигтить красками молодечих мрій
і ясним саявом небувалих речей.
Вагання молоді і давня мудрість
сплели ся в ній з безмірною тугою.

Як часом ми, минаючи дівчину,
побачимо лиш голову з профіля,
що в лєктику ховаєть ся звабливо,
не знаємо її, не бачили, —
(хто знає, може покохалиб палко,
або кохавмо й не знаючи її) —
однак малюємо собі у мріях
на-причуд гарну, білу лєктику,
а там, у ній, в рожевих, легких шовках
голівоньку русяву, що мигла нам
инакша може, — але що-ж, мій Боже:
Мабуть так само тут поет малює
життя — красками чистого бажання
і спрагою, що поринає — в мріях...

Підосінне полудне. На сходах, що йдуть довкола тераси, сидять на подушках і килимах Дезідеріо, Антоніо, Батіста і Парис. Всі мовчать, вітер хитає легко заслоною в дверях. Тіціянелю і Джанніно виходять по хвилі з правих дверей. Дезідеріо, Антоніо, Батіста і Парис подають ся до них заклопотані і розпитують один наперед другого. По короткій павзі:

Парис.

Не добре?

Джанніно

(вельми схвилюваний).

Дуже зле.

(До Тіціянеля, що голосно почав плакати).

Мій бідний Піпо.

Батіста.

Він спить?

Джанніно.

Ні, він не спить, а весь у мріях і ось сталюгн забажав.

Антоніо.

Однак

її ви не дали йому. Не так?

Джянїно.

Нї, — лїкар зажавав його томити
і радив дати все, чого захоче.

Тіціанельо

(живо).

І так ось-ось загаснуть вже ті очі!..

Джянїно

(про лїкаря).

Він, каже, мусїв це нам заявити...

Парис.

Ах — нї, нї! Смерть його не упокорить!
Сей лїкар сам не знає, що говорить.

Дезідеріо.

Що? Тіціан — творець життя — в могилу?
Хто-ж до життя ще мав би право й силу?

Батїста.

Свою таємну долю прочуває?

Тіціанельо.

Малює він в горячці твір новий, —
захоплений — весь потонув у нїм;
дївчата мусять все при нїм стояти,
а нам велїв він вийти із кімнати.

Антонїо.

Він ще малює? Має стільки сил?

Тіціанельо.

Як би йому додав хто нинї крил.

Він ще ніколи так не малював.

Як би його болючий примус гнав...

(З правих дверей виходить паж, за ним слуги; всі зжаснулись).

Тіціянельо, Джаніно, Парис.

Що там?

Паж.

Нічого. Нам Мистець велів,
щоб принесли що з давніх образів.

Тіціянельо.

По що?

Паж.

Він конче бачити їх хоче...
„Бліде, колишнє, досі розпочате,
з новим своїм малюнком порівняти...
тепер йому на все втворився плай...
тепер, гадав він, побачать очі,
що досі він партач був, негодай“...
Послухати? Зробити це?

Тіціянельо.

В сю мить!

Він жде на Вас і мучить ся, терпить.

(Слуги тимчасом опустили вже сцену, на сходах дігнав їх паж. Тіціянельо відхилив легко заслону і тихенько ввійшов туди. Інші ходять схвильовані).

Антоніо

(півголосно).

Яке страшне і грізне це без краю!

Коханий наш Мистець немов в одчаю..

Джянїно.

Він вже не раз і перше мовив так, —
Я слухав, чув, не розумів ніяк...
Аж раз, як би щось бачив без оман,
скричав він голосно: „Живе великий Пан!“
І далі так. Гадав я — він бажає
зловить на все останні творчі сили,
Щоб у трівких, чудових формах жили, —
що словом голосним себе він розважає,
хоч голос вже дрожить і завмірає...

Тіціянельо

(сходячи).

Тепер у нього знов святій спокій.
Блідий, малює тихо образ свій...
В очах ласкаве полум'я палає, —
з дівчатами весело розмовляє. —

Антонїо.

Положимось і ми хиба на сходи.
І маймо всі надію — до негоди...

*(Укладають ся на сходах. Тіціянельо гладить волоссе
Джянїна, на-пів прижнувши очі).*

Батіста

(як би тільки до себе).

А потім муки... муки... Ах, життя!
А там це горе — дике і страшне...
Німиї і вічнії сон... без вороття...
Сьогодні ще надія нам мигне,
а завтра доконалось...

(Павза).

Джянїно.

Я — трудний —

Парис.

Не диво, брате, — день такий парний...

Тіціянельо

(усміхаючись).

Та він, бідняга, цілу ніч не спав!

Джянїно

(сперши ся на руку).

Ах, ні! Се-ж перша ніч. А то куняв.

Та відки ти це знаєш?

Тіціянельо.

Я це чув.

Ти зразу, брате, коло мене був,
а потім встав і сїв собі на сходах...

Джянїно.

Я шепіт ночі ясної зачув,
якісь кличі в таємних хоровах —
здавало ся ніщо в цю ніч не спить.
Я наче чув, як дише вся природа
вогкими губами — вслухаєть ся в цю ніч
і скрізь таємні гомони слідить.
Мигтіла на леваді кожда річ
у саяві зір, що вкрили всю блакить.
Плив срібний місяць над садами —
вкрив овочі чудовими красками...
Куди пливе, — криниці сріблом сяють.

А в далині — немов музики грають.
Як хмари сунулись, я чути міг
їх шум, як тихі кроки босих ніг...

(Встає і звертаєть ся до Тіціянеля).

Я відійшов на мить від тебе — в тім докола
вся ніч солодко звуками озвалась,
неначе любо, тихо і спровола
в лавровім гаю серед ночі хору
тепер як раз сопілка розігралась,
що Фавн її держав в руці з мармору.
Стояв на педесталі Фавн — і саяв.
Круг нього в срібно-синій мраці зграв
злотавих бжіл кружляла без упину.
Я бачив, як вони в отсю хвилину
злітали на червонії ґранати,
їх зрілі соки й запах випивати.
Як ніч легеньким подувом з оград
всі запахи, що в них купав ся сад,
Мені післала, — я гадав, що чую
круг мене тихий і мягенький звук
і теплий дотик любих, добрих рук.
Всю ясну тиху нічку чарівную
гуляли комарі шалений свій танок,
а там раз-пó-раз колихавсь ставок
в шовковім сяйві місяця блідого.
Чи се були лебеді, чи Наяди
купались там, — тепер не знаю того...
Мов з запахом жіночого волосся
змішались нард, альое, всі принади,
все, що тут цвіло й пахло для розради,
аж зливсь тут кожний запах, згук — в одну
красу святу, живу і чарівну.

Антоніо.

Блаженний, хто так ніжно відчуває —
так в чари-діва нічку убирає!

Джяніно.

В півсні пішов я далі, де в долині
вже видно, як Венеція дрімає,
і як її у смуги блідо-сині
вода і ясен місяць огортає..
Легенький шепіт міста, — подув ночі
аж тут злітають часом дружно,
так приманчиво, дивно так — і тужно...
Нераз його я слухав до півночі.
Та так його ніколи не збагнув.
Сьогодні в тихім шепоті любови,
У синім сяйві ночі — я зачув
немов вакхантські, люті танці крови.
І дивнеє на кришах полумя,
як знак подій таємних, бачив я.
І ось нараз я наче зрозумів:
заснуло місто, — але радість, гнів,
і біль і дух і кров — вони чуйні...
Чуйне ціле життя живе, всевладне, —
його і мати можна і забути...

(По хвилі).

Змогли мене ті дива чарівні:
в цю ніч за много марилося мені.

Дезідеріо

(підходить трохи далі на терасу відки видко місто —
і звертає ся до Джяніна).

Бачиш, як місто в запахах і маю
тепер під захід сонця спочиває?

Чи бачиш, друже, ген в долині
жовтаві блиски, тіни темно-сині,
що так приманюють, мигтять в імлі?
та в сїм пахущім ярім маю, всюди
живе гидота, простаки дурні
і біснуваті, навіжені люди.
Що далеч там собою мудро вкрила,
є лиш брудна, погана, дика сила,
яка краси не хоче і не знає,
свій світ лиш нашим словом називає.
Бо нашу радість, глибінь творчих мук
із їхніми лиш слово вяже, згук.
І певно навіть, як нас сон огорне,
глибокий сон наш — їхнім сном не є.
Тут спить злотавий вуж моторний,
гора, в якій кують Титани крицю,
і огнецвіт, — вони-ж сплять сном устриці.

Антоніо

(вже сидючи).

Тому такі високі огорожі
Мистець поклав собі докола хати!
Тому людей і світ крізь куші й рожі
є ліпше вгадувать, ніж дійсно знати!

Парис

(так само).

Так навчають нас шляхи ті круті.

Батіста

(так само).

Се є мистецтво — і вся тайна тла.
Закутані в імлу блудні світла...

Тіціянелю

(примкнувши очі).

Лиш тим чарують співи призабуті,
днедавніх геніїв святі слова —
і все, що ми покинули за нами.

Парис.

Тому кохуємося так часами
минулими давно. І загинаєм,
як лиш до наших буднів привикаєм.

(Всі мовкнуть. Павза. Знову чути тихий плач Тіціянеля).

Джянїно

(приятно — до Тіціянеля).

Ти без потреби, наш коханий друже,
Все в те саме так вдумуєшся дуже.

Тіціянелю

(сумно усміхаючись).

А щож таке в біль, як ним не в
сей дивний примус: думати, зважати,
аж всю красу це думання убє...
Оставьте вже мене, брати, з думками,
бо я давно вже всі таємні шати
здер з радості життя і хуртовини.
Вже в собі я убив чуття дитини,
не чую вже, лиш мучусь до нестями.

(Павза).

Джянїно.

Де дівсь Джйокондо?

Тіціянелю.

Він ще до світання
— ви спали ще — відсіль подавсь до брами
і тихо зник; в очах мав жар кохання,
уста-ж палали зрадними словами...

*Паж і слуги вертають ся, несуть два образи через
сцену — Венера з цвітами і Вакхантський пир — ;
ученики встають і стоять цілий час, поки видко образи,
із схиленими головами, з беретами в руках. По хвилі
(всі стоять):*

Дезідерію.

Хто так, як він — Мистець і чародій,
що цілий світ здоймав до своїх мрій,
а в грудях щире серце мав дитини?

Антонію.

По нїм хто радо стане на сю путь?

Батіста.

Де ті, що все знання його збагнуть?

Парис.

Чи може з нами дух його полине?

Джянїно.

Він оживити лїс нїмий умів:
на темний жовтий став і дикий куш
і де на буках сумно вють ся плющі,
приманював він радісних богів:
Вже грає Сатир, скрізь лунає спів,

весь ліс живе у радощах, бажає, —
вже пастушок з пастушкою гуляє...

Батіста.

Бездушнії хмарки на небесах
пишають ся життям в його красках:
бліді, що розлились геть-геть серпанком,
неначе тужать за веселим ранком, —
— а чорні, злоті на краях, грізні,
і сірі та кругляві, радісні,
й рожевії, що вечером пливуть, —
його душею всі вони живуть.
У всім, що наш Мистець творив, у всім:
в гаях німих і в нагих, сірих скелях,
в потрухлих дубах, що роздер їх грім,
У всім щось людське бачать наші очі.
Він відчувати вчив нас душу ночі.

Парис.

Нас як би під опівніч він збудив
і слявом чарів душу осейнив.
Він навчив нас тішитись, як діти,
Усім, що день новий несе, радіти,
красу у формах всіх відчути —
і в тім усім своє життя збагнути.
Жінки і квіти і блакитні хвилі
і шовки, золото, їх блиски осяйні,
високі мости, балка на весні,
при жерелах веселі Німфи милі,
і все, про що лиш кождий мріє,
і що тут коло нас живе, яснїє:
все мусїло в його душі буяти,
щоб потім чарами всіма засяти!

Антонію.

Чим для стрункої дівчини танок,
чим сяйву факлів є вінок масок,
і чим є для душі, що сном сповита,
музика в рівні ритми перелита, —
чим для жінок свічадо зеркала,
і чим для цвітів сонце та імла:
як око, як живло буття й розвою,
в яким краса що-й-но стає красою —
найшла собі в його душі природа.
„Хай буде в нас найвисша насолода!
Збуди нас!“ — все до нього говорило,
що досі сіро та бездушно жило.

*Коли ще промовляє Антонію, входять тихо з кімнати
Тіціяна три дівчини і стоячи слухають; завважує їх
мабуть тільки Тіціянєльо, що безпритомний байдужно
стойть посторонь, праворуч. Лявінія має русяве волосся,
вкрите золотою сіткою і одяг венецької патріціянки. Ка-
сандра і Ліза — одна 19, друга 17 літня — одягнені
скромно в майже нічим не прибраний пеплос із білої,
хвилястої бавовни, біссос; на обнажених руках ма-
ють золоті вузлі як нарамениці; — сандали, пояси
зі золотого сукна. Касандра — граціозна, має попеласте,
ясне волосся. У Лізи жовтий пупянок розжі в чорнім
волоссею. Щось нагадує в ній хлопця, як в Гяніно дівчину.
За ними входить паж, несучи срібний пугар і чарки
на вино.*

Антонію.

Що дерева далекі на півночі,
задумані, — чарують наші очі...

Парис.

Що нам красою хуртовини сила,
як кличе в затишний лиман вітрила...

Тіціянелъо

*(здоровлячи легким поклоном дівчата, до яких всі звер-
тають ся).*

І що волосся є у вас пахуче,
що пояси, як стан ваш огортають,
і ваше тіло чуєм так могутчо,
номов для щастя десь музики грають —
значить: це він навчив нас так глядіти.

(Вказуючи на місто в долині, говорить гірко далі).

Ось там не годні сього зрозуміти!

Г'яніно

(до дівчат).

Він сам? Самого лишимо до ночі?

Лявінія.

Тепер нікого бачити не хоче.

Дезідеріо.

Він малював, ще вся душа дрожить!
тепер її ще кождий згук дразнить!

Тіціянелъо.

Блаженний час... В таку святу годину
по нього тиха смерть нехай прилине...

Парис.

А образ? Образ свій Мистець скінчить?

Антонію.

Що представля він?

Батіста.

Чи-ж можна знати?

Лявінії.

Роскажемо, як нам велів стояти.

Я є Венера, — вірте, не чванюсь,
така прекрасна, що аж не яло ся.

Касандра.

А я — я нишком радісно сміюсь
і від цілунків ще вогке волосся.

Ліза.

Я лялечку в руках своїх тримаю;
вона ціла закутана, сповита,
її-ж я погляд чую без оман:
бо лялечка отся великий Пан,
таємний бог...

Він тайна й жерело всього життя.
Його в руках держу я, як дитя,
однак докола чую, як морочить
мене студений вітер із півночі...

Лявінії.

Упала стать моя, як в зеркало, на став.

Касандра.

Мені цілує ноги зеленъ трав.

Ліза.

Над нами повний сонця блиск чудовий, —
сей образ завтра буде вже готовий.

Лявінія.

Як все Мистець вже оживив у-щертъ,
спокійно говорив до нас про смерть.
Кадав, край моря, у зеленім гаю
Нехай його на віки поховають:
де цвіти маєм вкрили землю всю,
німі і тихі в смерті і в життю —
і де усе в глибокім забуттю, —
де хвилями лиш море миготить
і тихо, тужно плеще і шумить...

Парис.

Він у нестямі хоче спочивати,
його-ж душа нас має напувати;
де вир житейських буйних перемін
красою блисне нам: там буде він!

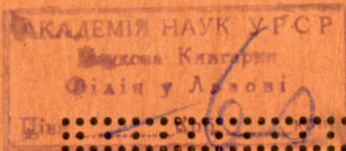
Дезідерію.

Та скрізь йому краса цвіла ласкава,
йому красою сяла кожда мить;
а нам дає її лише проява
і дійсно ми не вміємо творить...
Усе для нас хмурне, пусте, бліде,
як нам з гори натхнення не прийде.
Як сей не мав-би свого закохання,
що днину тче на чорно і рожево, —
а сей, як би не надіявсь що-рання,
що завтра злинуть з щастєм білі меві, —
як би з нас кождий нишком не страдав
і не тужив, що-небудь не бажав,
і як би запал, або страх не встиг
в нас запалити блискавиць сяйних, —

і як би не отсі святі, палкії
та незбагнуті фантастичні мрії, —
як би не рвала доля в диких герцях
усе, що в нас палало кровю серця:
нам не було-б ніякого пуття,
для нас пропав би всякий змісл життя...

Вони-ж, як наш Мистець, де йдуть, де глянуть,—
скрізь душу, скрізь красу доглянуть.

— — — — —

и.616.367

ВСЕСВІТНЯ БІБЛІОТЕКА

ПІД РЕДАКЦІЄЮ

ІВАНА КАЛИНОВИЧА

виходить поодинокими випусками довільного об'єму і має на нїли дати українському громадянству в перекладах на нашу мову кращі твори всесвітньої літератури і науки, передові твори світових класиків і учених, зі вступними статтями й поясненнями, не виключаючи також писання українських письменників.

Досїль появили ся:

- № 1/3. Фрідріха Шіллера: **Поезії** (1. Передмова. 2. Дрібні поезії. 3. Баяди. 4. Поєми). Два випуски. Ціна обох випусків 2 К 50 с.
- № 4/6. *Александра С. Пушкіна*: **Драматичні твори** (сім пєс, в перекладі з передмовою та поясненнями д-ра Івана Франка Ціна 4 К
- № 7/8. *Йогана В. Гете*: **Герман і Доротея**, поєма в перекладі і з передмовою д-ра Івана Франка Ціна 2 К
- № 9/10. *Михайла Якува*: **Далекі шляхи**. Збірка новел Ціна 2 К 50 с.
- № 11/12. *Арістофана*: **Хмари**, грецька комедія в перекладі Тараса Франка Ціна 3 К
- № 13. *Гуга фон Гофмансталь*: **Смерть Тіціяна**, драматична поєма в перекладі Остапа Луцького. Ціна 1 К 50 с.
- № 14. *Володимира Короленка*: **Без язика**, оповідання в авторизованому перекладі Петра Дятлова Ціна 5 К
- № 15. *Д-ра Дмитра Донцова*: **Українська державна думка і Європа**, політична розвідка Ціна 2 К 50 с.
- № 16. *Юрїя Ізмїга*: **Два цинїї**. (I. Душа. II. Голос життя). Новелі з бойківського життя — друкуєть ся.
- № 17. **Пієня про Ролянда**. Старофранцузький епос в перекладі і з передмовою д-ра Василя Щурата. Друге, перероблене видання — друкуєть ся.

Досїль видані випуски можна дістати: в Книгарні Наукового Тов-а ім. Шевченка у Львові. Ринок ч. 10, по всіх більших книгарнях на провінції або на складі Видавничої Спїлки „Всесвіт“ (адресувати просить ся до Івана Калиновича в Бориславі), до якого просимо звертати ся у всіх редакційних та адміністраційних справах видавництва „Всесвітної Бібліотеки“.

Ціна 1 К 50 сот.

„ВСЕСВІТНЯ БІБЛІОТЕКА“

№ 13.

ГУГО фон ГОФМАНСТАЛЬ.

СМЕРТЬ ТІЦІЯНА.

ДРАМАТИЧНА ПОЕМА

з німецької мови переклав

ОСТАП ЛУЦЬКИЙ.

Львів, 1918.